

Arrest

nr. 304 247 van 2 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS en van attaché N. STERK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 4 september 2022 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 6 september 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 april 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 29 september 2023.

1.3. Op 12 oktober 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 oktober 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun te zijn, u bent een moslim van soennitische stekking. U bent geboren op (...) 2001 in Qatr Afghan, Watapur district, Kunar provincie en leefde heel uw leven in Chara-i, Angur Bagh, Jalalabad, provincie Nangarhar. U ging naar school tot de 11de graad, u ging naar de moskee, u ging naar de madrassa in Majbur Abad (op 45 à 60 minuten stappen van uw dorp) en behaalde daar een certificaat. Daarna ging u terug naar de madrassa om 'Dawr' (het helpen van de Qari) te doen. U woonde in één huis met uw vader, moeder, 2 broers (W.(...), 26 jaar; O.(...), 10 jaar). Uw vader streed, voor het uitroepen van de Afghaanse Islamitische Republiek in 2001, tegen de Taliban in Tora Bora onder commandant Hazrat Ali. Na de val van de Taliban-regering werkte uw vader voor Hazrat Ali, die later parlementariër werd.

Uw vader werkte dus voor Hazrat Ali sinds de tijd van de 1ste Taliban-overheid, en werkte daarna met H.(...) M.(...) voor Hazrat Ali, die parlementariër werd in de Afghaanse Islamitische Republiek. Hazrat Ali pleegde vele wrede daden nadat zijn familie was ontvoerd en uw vader deed daar aan mee.

In Afghanistan had u een intieme en seksuele relatie met een jongen, genaamd H.(...), die u in de madrassa had leren kennen. U begon met hem een relatie ongeveer 2 maanden voor de machtsovername. De mensen in Majbur Abad wisten van uw seksuele relatie met H.(...) en in Angur Bagh vermoedden jongeren dat u een relatie met een jongen had. 3 dagen voor de machtsovername werd u in de badkamer van de madrassa betrapt op seksuele handelingen door de bewaker van de madrassa. U ging terug naar huis en ging niet meer naar de madrassa hierna, uit schrik voor de gevolgen. Uw vader, broer, en u besloten uiteindelijk na de machtsovername te vertrekken uit schrik voor de Taliban gezien uw vaders link met Hazrat Ali. U vertrok uiteindelijk de 3de dag na de machtsovername van 15 augustus 2021.

U vertrok op 18 augustus 2021 en bent vervolgens via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk en Frankrijk tot in België geraakt. U heeft hier een verzoek om internationale bescherming op 6 september 2022 ingediend.

Toen u in België aankwam leefde u eerst 6 maanden op straat, waardoor u het zeer moeilijk vond om op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) over uw seksualiteit te praten en u dit pas tijdens uw procedure op het Commissariaat-generaal (CGVS) ten berde bracht.

U heeft ter staving van uw verzoek volgende documenten voorgelegd: uw afstudeerdocumenten van de madrassa, uw taskara, uw vaders taskara, een medaille van uw vader, een foto van u en H.(...), een foto met onder meer uw vader en Ashmad Ghani (broer van Ashraf Ghani). Een artikel over uw vader in Tora Bora, een foto van uw vader als mujahid, een foto van uw vader in uniform, 2 documenten gegeven door Hazrat Ali aan uw vader, een certificaat AGEF aan uw vader, de wapenvergunning van uw vader, 2 militaire documenten van uw vader, een USB-stick met daarop een presentatie over cricket, foto's van het paspoort van uw vader en een video waarin u wordt bedreigd, een e-mail van uw advocaat betreffende uw seksualiteit.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U haalt op het CGVS aan dat u vreest gedood te zullen worden omdat uw vader bij Hazrat Ali werkte en omwille van uw homoseksualiteit.

Een eerste element is het beroep van uw vader, M.(...) D.(...). U verklaart dat uw vader als mujahid onder Hazrat Ali in Tora Bora vocht als commandant van een bataljon. Nadat de Afghaanse Islamitische Republiek werd uitgeroepen bleven uw vader en H.(...) M.(...) voor Hazrat Ali (die parlementariër werd) werken, met wie ze een zeer hechte vriendschappelijke band hadden. Samen met Hazrat Ali pleegden ze vele wrede daden. Op zich hoeft er niet getwijfeld te worden dat uw vader tijdens de oorlog tegen de Taliban voor 2001 onder Hazrat Ali heeft gevochten. U heeft het echter niet geloofwaardig gemaakt dat uw vader daarna nog voor hem werkte.

Ten eerste geeft u zelf aan niets te weten over het beroep van uw vader na zijn periode als mujahid. U verklaart namelijk: "[...] De Afghaanse traditie is zo: de vader geeft geen informatie over zijn job, waar hij mee bezig is etc. De kinderen mogen ook niet vragen aan de vader waar hij mee bezig is. [...]" U vervolgens toch gevraagd over het beroep van uw vader, komt u niet verder dan: "Ik zei dat hij met Hazrat Ali was, tot het einde werkte hij met hem [...]" en "Mijn vader en H.(...) M.(...), ze waren privé aan het werken voor Hazrat Ali. Ze waren allemaal grote personen, die werkten met Hazrat Ali. Als je mij niet gelooft, doe uw eigen research, vraag rond. De mensen waar ik het over heb, ze zijn geen kleine personen. De bodyguards van Hazrat Ali

hadden rangen, maar mijn vader en H.(...) M.(...) waren privé met hem, ze gingen samen in dezelfde auto. Tot het einde hield hij mijn vader en H.(...) M.(...) met hem. Wanneer Hazrat Ali mensen vertrouwt en kent, geeft hen privé jobs, hij houdt hen met hem." U tenslotte gevraagd over de taken van uw vader, komt u niet verder dan: "Al de activiteiten waar Hazrat Ali in betrokken was, daarbij was mijn vader ook betrokken. Als hij achter mensen aanging... Bv. H.(...), mijn vader was daar ook in betrokken. Hazrat Ali was lid van het parlement." (CGVS, p. 16-17). Uit uw verklaringen kan duidelijk afgeleid worden, en zoals reeds werd opgemerkt, dat u eigenlijk geen enkele concrete informatie hebt over het 'takenpakket' van uw vader.

Gezien u geen enkele duidelijke en concrete informatie heeft over de taken/activiteiten van uw vader voor Hazrat Ali, kan er niet worden geloofd dat uw vader dit beroep in de eerste plaats heeft uitgeoefend. Immers, gezien het beroep van uw vader de basis van uw asielrelaas is, kan er toch verwacht worden dat u enige informatie zou hebben over zijn activiteiten. Dat u verklaart zelfs geen minimum aan informatie te hebben omdat 'het de Afghaanse traditie is om geen vragen te stellen aan de vader en om geen informatie te geven aan de kinderen', overtuigt niet omdat zijn beroep cruciaal is om dit aspect in uw dossier te kunnen beoordelen. Er kan dus geen geloof worden gehecht dat uw vader dit beroep deed voor Hazrat Ali.

Ten tweede is het zéér opmerkelijk dat u documenten kan voorleggen van uw vaders dienst als mujahid tijdens de 1ste overheid van de Taliban, maar dat u geen enkel recent document kan voorleggen met betrekking tot zijn werk. De meest recente documenten die u voorlegt zijn: een certificaat van een "Business Start-up Course" en een document van het ministerie van defensie met betrekking tot huisvestigingsdiensten, beide in 2005 (document 12, 14; voor het converteren van de datum naar de gregoriaanse kalender, zie blauw mapje). U gevraagd of u documenten heeft over het werk van uw vader in de periode 2001-2021, verklaart u: "Nee, ik heb hier geen documenten van. Alle documenten die ik heb, heeft mijn moeder doorgestuurd. [...]" (CGVS, p. 17). Ook legt u een foto voor van uw vader en Hashmat Ghani, de broer van voormalige president Ashraf Ghani (document 6). U legt echter geen enkele foto neer van uw vader met Hazrat Ali. Gezien uw verklaringen over de relatie tussen uw vader en Hazrat Ali ("[...] Toen hij lid werd van het parlement, dan gingen H.(...) M.(...) en mijn vader met hem rond. Zij 3 waren 1 groep. Ze waren zoals broers, alle geheimen etc. werden met elkaar gedeeld. [...]"), en dat u verklaart dat uw vader tot de machtsovername voor Hazrat Ali werkte, kan er toch verwacht worden dat u een minimum aan foto's en documenten zou hebben die deze tewerkstelling en bijna "broederlijke" band zouden kunnen bewijzen. Dat u verklaart geen documenten hiervan te hebben, herstelt uw geloofwaardigheid dan ook geenszins.

Er kan dus geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over het werk van uw vader voor Hazrat Ali, noch aan de door u beweerde band tussen uw vader en Hazrat Ali gezien u hieromtrent geen accurate informatie kunt verschaffen en niet bij machte bent documenten ter staving van uw beweringen neer te leggen.

Een tweede element is uw seksualiteit. U verklaart aangetrokken te worden door mannen en in Afghanistan een relatie te hebben gehad met een jongen van de madrassa, H.(...) genaamd. U heeft met hem seksuele handelingen gehad in de madrassa, waar u betrap werd door een bewaker van de madrassa. U bent vervolgens naar huis gegaan en bent niet meer teruggekeerd naar de madrassa. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

Met betrekking tot uw seksuele oriëntatie: uw verklaringen over de ontdekking of bewustwording van uw seksuele geaardheid overtuigen niet. Ten eerste valt een tegenstrijdigheid op over het moment van de bewustwording. Vooreerst bent u niet in staat coherente verklaringen af te leggen over de context waarin u zich realiseerde dat u zich aangetrokken voelt tot mannen: "Wanneer die jongen vrienden werd met mij, en we bezienswaardigheden bezochten, op dat moment realiseerde ik dat ik van mannen hield." U later gevraagd of u elkaar zag buiten de madrassa voordat u hem vertelde over uw gevoelens, verklaart u: "Nee, we waren enkel bekend van elkaar in de madrassa, we groetten elkaar daar." U later opnieuw gevraagd waar u was wanneer u voor het eerst doorhad dat u van die jongen hield, verklaart u: "Ik was in de madrassa." De tijdlijn en plaats komen dus niet overeen. U verklaart eerst dat de bewustwording gebeurde tijdens het bezoeken van bezienswaardigheden, maar later verklaart u dat u elkaar nooit zag buiten de madrassa vóórdat u hem vertelde dat u van hem hield. Gezien u dus zei dat u van hem hield, zou de bewustwording van uw seksuele oriëntatie gebeurd zijn vóór dat u met hem bezienswaardigheden bezocht (CGVS, p. 5-6).

Daarnaast verklaart u eerst dat u zich uw emoties realiseerde ongeveer 2 maanden voor de machtsovername. Daarna verklaart u echter dat de jongeren uit de regio van de madrassa waar u naar toe ging wisten dat u een relatie had met die jongen en u ook waarschuwden dat mensen het wisten. U verklaart: "Het was ongeveer 3 à 4 maanden voor de machtsovername. Ze zeiden het soms, soms maakten ze er grapjes over." Het valt dus op dat u initieel zegt dat uw bewustwording dateert van 2 maanden voor de machtsovername. Vervolgens verklaart u dat 3 à 4 maanden voor de machtsovername mensen al wisten dat u een relatie had met die jongen. (CGVS, p. 6, 9).

Het valt dus op dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn met betrekking tot de plaats én het moment van de bewustwording van uw verklaarde seksuele oriëntatie. Gezien deze elementen de basis vormen voor uw verklaringen over uw seksuele oriëntatie, en deze tegenstrijdigheden zeer significant zijn, doet dit dus in grote mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ten tweede zijn uw verklaringen over wat u aantrok in deze jongen en de gewaarwording van uw seksuele oriëntatie binnen de context van de Afghaanse conservatieve samenleving vaag en zeer oppervlakkig. U verschillende keren gevraagd wat er u aantrok in H.(...), komt u niet verder dan: "Tussen de jongens in de

madrassa was hij mooi en ik had gevoelens voor hem. Wanneer ik wist dat ik gevoelens voor hem had, wist ik dat ik van hem hield.”; (om meer specifieke informatie gevraagd) “Wanneer hij kwam gedroeg hij zich goed, hij was een gentleman. Ik hield teveel van hem, ik kon niet zonder hem. Wanneer ik gepakt werd met hem en ik naar huis ging. Gedurende 2 dagen was ik te triestig.”; en “Wanneer ik het doorhad dat ik van hem hield, realiseerde ik dat ik van hem hield van mijn hart. In mijn gedachten dacht ik: als ik naar die jongen kijk, krijg ik gevoelens van geluk.” (CGVS, p. 7, 12). Van iemand die plóts doorheeft dat hij zich aangetrokken voelt tot mannen in de Afghaanse context, kan er toch verwacht worden dat u op een zeer persoonlijke én doorleefde manier zou kunnen vertellen over wat u aantrok in hem en wat dit deed met u. Dat u niet verder komt dan een aantal toch wel zeer oppervlakkige verklaringen overtuigt dan ook geenszins.

U dan gevraagd naar uw seksuele oriëntatie in de Afghaanse samenleving en in kader van uw religie (u verklaart dat u soenniet bent), verklaart u: “Ik leefde mijn leven daar, ik was geïnteresseerd in dat. Ik was geïnteresseerd in jongens, met H.(...) had ik een relatie, daarnaast was ik geïnteresseerd in dat. Als iemand iets zou willen doen toen of nu met mij, ik zou het doen.”; en “In Afghanistan, 10% is geïnteresseerd in jongens en doen toch hun gebeden. Ik deed mijn gebeden etc. en daarnaast was ik geïnteresseerd in jongens. Ik deed gewoon beide. Ik was gelovig met mijn religie, en ik had ook een relatie met H.(...). Ik dacht dat ik heel mijn leven die relatie ging houden. Ik hield van mannen, maar ik wou niet andere dingen doen met andere jongens.”; (u gevraagd over het dubbeleven) “Ja, ik leefde mijn leven, ik ging naar de madrassa, ik hield hem bij mij, ik leefde gewoon mijn leven.” Uit de manier waarop u spreekt over uw verklaarde seksuele oriëntatie en de Afghaanse samenleving of uw religie, klinkt het haast alsof het de normaalste zaak is in Afghanistan en dat er geen bepaalde reflectie plaatsvond bij de bewustwording van uw verklaarde seksuele oriëntatie. Echter, u verklaart zelf eerder dat “Ze [Afghaanse samenleving] kijken er zeer slecht naar, ze vinden het zeer slecht. Wanneer iemand met zo’n daad wordt gepakt, het maakt niet uit of de mensen ‘gewoon’ zijn, of dat het Taliban zijn. Het is echt een grote zonde. Mensen zoals dat worden gestenigd.”; en “Eerlijk gezegd. Alle mensen vinden dat slecht, het maakt niet uit. Moeder, vader, een ander familielid... het is hetzelfde.” (CGVS, p. 3, 7, 14). Van iemand die in een gezin en samenleving opgroeit waarbij homoseksualiteit als zo’n zonde en taboe wordt gezien, kan er toch verwacht worden gedetailleerdere informatie te kunnen geven over de bewustwording van diens seksuele oriëntatie en de consequenties binnen de Afghaanse context. Dat u vervolgens verklaart dat u dit plots doorhad en dat u “gewoon beide” deed, alsof het de normaalste zaak in Afghanistan is, overtuigt dan ook geenszins.

Samenvattend, gezien de tegenstrijdige en zeer vage, weinig doorleefde en oppervlakkige verklaringen die u aflegde op het CGVS, kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde seksuele oriëntatie.

Deze appreciatie wordt nog door volgende vaststelling onderstreept. Uw verklaringen over uw relatie met H.(...) overtuigen niet. Ten eerste wordt opgemerkt dat u over H.(...) enkel vage verklaringen geeft en dat u weinig weet over hem. U gevraagd H.(...) te beschrijven, komt u niet verder dan: “Hij was een goede jongen, hij ging ook naar school, hij was in de 9de of 10de graad. Hij ging naar de madrassa, we werden daar vrienden. Ik bracht hem naar mijn huis, hij “socialised” daar met mij, maar in zijn huis ging ik nooit.”; “Hij was goed, wat korter dan mij, een prachtig gezicht.”; en “Hij was een goede persoon, vriendelijk, hij was in een relatie met mij. We gingen samen bezienswaardigheden bezoeken, samen stappen.” U nog gevraagd over H.(...), verklaart u: “H.(...) leefde in Majbu Rabat. Ik leerde hem kennen in de madrassa.”; en “Ik had niet meer informatie over hem of zijn vader, maar hij leefde daar. Hij leefde onder Chara’i.” (CGVS, p. 9-10). U gevraagd of u over de toekomst sprak met H.(...), verklaart u: “Nee, we praten niet over de toekomst, we dachten enkel dat onze vriendschap lange tijd zou blijven, dat ook als we ouder zouden zijn nog altijd vrienden zouden zijn. We praatten nooit over de situatie, dat de machtsovername zou gebeuren en dat de dingen zo zouden verslechteren.” Op geen enkel moment geeft u verklaringen waaruit duidelijk is dat u H.(...) kent op een dieper niveau. Immers, er kan toch verwacht worden dat u veel meer informatie heeft over een persoon van wie u verklaart: “[...] Ik hield teveel van hem, ik kon niet zonder hem. [...]” (CGVS, p. 9-10, 12). Dat u niet verder komt dan de meest summier informatie over de zogezegde liefde van uw leven, is dan ook niet geloofwaardig.

Ten tweede is het begin van uw relatie ook niet geloofwaardig. U verklaart dat u doorhad dat die jongen u graag had omdat hij u groette, de hand schudde en met u praatte. U verklaart daarna dat u – voordat u hem zei dat u hem liefhad – nooit over persoonlijke zaken met hem sprak, en dat de enige onderwerpen waar jullie het over hadden, de onderwerpen van de madrassa waren. In die context is het helemaal ongeloofwaardig dat u uit deze “tekenen” zou concluderen dat die jongen ook in een relatie met u geïnteresseerd zou zijn. Dat u dan verklaart dat u hem in de madrassa gewoon zei: “Ik zei dat ik hem graag had ,hij glimlachte en zei dat het geen probleem was. Dan startte onze vriendschap.” U bevestigt daarna dat u ervoor niets anders zei (CGVS, p. 6, 10-11). Dat u met zo weinig informatie over zijn gevoelens het risico verklaart te hebben genomen om hem zoiets serieus te zeggen, in de madrassa ook nog eens, overtuigt dan ook geenszins. Immers, er kan toch vanuit gegaan worden dat u – omwille van het risico van het onderwerp in de Afghaanse context – veel meer informatie zou verzamelen over H.(...) voordat u het risico zou nemen hem aan te spreken over uw gevoelens. Dat u verklaart zomaar te zeggen dat u hem liefhad, is dan ook helemaal niet geloofwaardig.

Ten derde wordt opgemerkt dat u verklaart dat de jongens en mensen in Majbu Rabat (het dorp van de madrassa) op de hoogte waren van uw verklaarde relatie met H.(...). “Sommige mensen wisten over ons, anderen niet. Maar omdat mijn vader met Hazrat Ali werkte, daarom zei niemand iets tegen ons.”; “De

jongens errond wisten ervan. De jongens van de regio, waar ik naar de madrassa ging.” U gevraagd of nog mensen ervan op de hoogte waren buiten Majbu Rabat, verklaart u: “Enkel de mensen van Majbu Rabat wisten het. [...]” U dan gevraagd of mensen in Chara’i ervan wisten, verklaart u: “Ja, sommige jongens vermoedden het. Maar mijn familieleden en burens wisten er niet van.” (CGVS, p. 5, 8-9). U verklaart met andere woorden dat vele mensen van uw relatie met een andere jongen op de hoogte waren. Als reden waarom niemand iets zei verwijst u naar het feit dat uw vader voor Hazrat Ali werkte, en dat niemand iets durfde te vertellen. Gezien het in de eerste plaats al ongeloofwaardig werd bevonden dat uw vader toen nog onder Hazrat Ali werkte en hem heel na stond (zie supra, eerste element), kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u, desondanks dat vele mensen op de hoogte waren, maar u – de Afghaanse context in gedachten houdend – omwille daarvan nooit problemen heeft gekend. Dat u dus verklaart dat vele personen van uw relatie op de hoogte waren (of het vermoedden), overtuigt dan ook geenszins. Immers, indien vele personen op de hoogte waren van uw relatie, kan er toch verwacht worden – in de Afghaanse context – dat u daar op de een of andere manier een minimum van last van zou ondervinden. Uw verklaringen over uw relatie zijn dan ook niet geloofwaardig.

Ten slotte zijn uw verklaringen over de seksuele betrekkingen die u met H.(...) had, en die vervolgens hebben geleid tot uw vertrek uit de madrassa en Afghanistan evenmin geloofwaardig. U gevraagd of u voorzorgsmaatregelen nam, verklaart u: “Wanneer we dingen wouden doen, dan deden we het in een zeer geheime plaats en waren we zeer voorzichtig.” Dat u dan verklaart dat u seks had met een jongen in de toiletten van de madrassa, de religieuze school, wijst toch op een gedrag dat daar helemaal tegenovergesteld aan is. U gevraagd waarom de madrassa, verklaart u: “De madrassa was gedaan, alle mensen waren weg, de toiletten waren leeg. Omdat we het gewoon waren om seks te hebben de hele tijd, dachten we, ok we doen het hier ook.” (CGVS, p. 8, 13). Deze verklaringen voldoen niet om uw geloofwaardigheid recht te zetten. Immers, er kan toch verwacht worden dat, gezien de ernst van de situatie en de mening en straffen voor homoseksualiteit in de Afghaanse samenleving, de madrassa wel één van de laatste plekken zou zijn waar u seks zou hebben met een andere jongen. Dat u enerzijds verklaart voorzichtig te zijn en op zeer geheime plaatsen seks te hebben doch dan anderzijds plots een paar dagen voor de machtsovername seks heeft in de madrassa, waar ook nog eens een bewaker verblijft, is dan ook helemaal niet geloofwaardig.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de door u neergelegde documenten (zie map documenten – documenten 1-19). Uw taskara, de taskara van uw vader, de medaille van uw vader, uw afstudeerdocumenten van de madrassa, het artikel over uw vader in Tora Bora, de foto van uw vader als mujahid, de foto van uw vader in uniform, het certificaat van AGEF, een wapenvergunning, het paspoort van uw vader en 4 militaire documenten (document 1-4, 7-15, 17) hoeven hier op zich niet ter discussie te staan daar ze betrekking hebben op jullie identiteit, opleiding, en uw vaders militair verleden (tot 2005), iets wat hier niet wordt betwist. Wat betreft de foto van uw vader en Hashmat Ghani, alsook die van u en H.(...), en de ‘dreigvideo’ (documenten 5-6, 18) dient het volgende te worden opgemerkt: van de foto’s en de video kunnen de context, de datum en de plaats niet worden afgeleid. Daarbij is het gewoon een foto van u en ‘een’ jongen, van wie de identiteit niet eens kan worden vastgesteld. De foto van Hashmat Ghani en uw vader is een groepsfoto zonder context en toont niets verder aan. Deze stukken kunnen dan ook niet de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheden herstellen. De presentatie op de USB stick over Cricket (document 16) heeft geen link met uw problemen en wordt bijgevolg ook niet beoordeeld door het CGVS. Wat betreft een email gestuurd door u advocaat (document 19) waarin ze de aandacht vestigde op uw seksuele geaardheid, dient opgemerkt dat dit element omstandig door het CGVS besproken werd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v)

het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'.

Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de H.(...) Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties

van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of

een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling

ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de

overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete

elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 12 “en vlg.” van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en van artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn).

Na een theoretische uiteenzetting van enkele van de aangehaalde rechtsbepalingen, gaat verzoeker vooreerst uitgebreid in op het gebrek aan steunmaatregelen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Verzoeker beargumenteert dat hij bijzondere procedurele noden diende te genieten, alsook dat er zich een gepaste analyse van zijn verzoek om internationale bescherming gebaseerd op genderthematiek opdrong.

Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing met betrekking tot zijn homoseksuele geaardheid, alsook de tewerkstelling van zijn vader.

Verzoeker kaart tevens uitgebreid de situatie van ‘verwesterde’ Afghanen aan en het risico dat hij in dit verband loopt bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker verwijst hierbij op omstandige wijze naar landeninformatie.

Daarnaast motiveert verzoeker op uitgebreide wijze omtrent de socio-economische, humanitaire en veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij hij opnieuw verwijst naar diverse landeninformatie.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgende stavingstukken:

- een e-mail van zijn advocaat d.d. 22 september 2023 aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 3);
- notities van zijn advocaat van het persoonlijk onderhoud op het CGVS (stuk 4).

2.2.2. Op 14 februari 2024 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, bij de Raad een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende stukken en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;

- EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- UNAMA “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023;
- COI Focus “*Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) wat betreft verzoekers vrees omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader bij Hazrat Ali dient te worden opgemerkt dat (a) op zich niet wordt getwijfeld aan het feit dat verzoekers vader tijdens de oorlog tegen de taliban voor 2001 onder Hazrat Ali heeft gevochten (b) verzoeker echter niet aannemelijk maakt dat zijn vader na 2001 nog voor hem werkte nu hij geen enkele concrete informatie kan geven over het takenpakket van zijn vader en het zeer opmerkelijk is dat verzoeker wél documenten kan voorleggen van zijn vaders dienst als mujahid tijdens de eerste overheid van de taliban, maar geen enkel recent document kan voorleggen;
 - (ii) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden seksualiteit aangezien (a) verzoekers verklaringen over de ontdekking of bewustwording van zijn seksuele geaardheid niet overtuigen, (b) verzoekers verklaringen over wat hem aantrok in H. en de gewaarwording van zijn seksuele oriëntatie binnen de Afghaanse conservatieve samenleving vaag en zeer oppervlakkig zijn, (c) verzoekers verklaringen over zijn relatie met H. niet kunnen overtuigen;
 - (iii) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;
 - (iv) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;
 - (v) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;
 - (vi) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoeker bracht hiertoe evenwel geen informatie aan.
- Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. In dit verband staat te lezen als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt."

Verzoeker merkt in dit verband in het verzoekschrift op dat hij door middel van een e-mail van zijn advocaat d.d. 22 september 2023 (verzoekschrift, stuk 3) wel degelijk een nood aan bijzondere procedurele behoeften heeft uitgedrukt. Verder voert verzoeker aan dat zijn advocaat twijfelde of de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud op 29 september 2023 wel een opleiding heeft genoten in genderkwesties, te meer daar uit een informeel gesprek bleek dat de *protection officer* die dag insprong voor een zieke collega. Verzoeker verwijst tevens naar de notities van zijn advocaat (verzoekschrift, stuk 4) waaruit volgens hem het onbehagen blijkt van de *protection officer*, onder meer door de formulering van de vragen, de uitdrukking door de *protection officer*, de aarzelingen, het herformuleren, het stamelen, enzoverder. Verzoeker hekelt dat dit niet is opgenomen in de notities van het persoonlijk onderhoud zoals deze zijn terug te vinden in het administratief dossier. Verzoeker meent ook dat de tolk die hem bijstond tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op bepaalde momenten heeft aangegeven dat het voor hem moeilijk was om uit te leggen wat verzoeker hem vertelde. Wat betreft het feit dat verzoeker geen kopie vroeg van de notities van het persoonlijk onderhoud wijst hij erop dat dit uit angst was dat deze notities in handen zouden kunnen vallen van een maatschappelijk assistent of een landgenoot. Vervolgens verwijst verzoeker naar de website van het CGVS, de richtsnoeren van UNHCR in verband met verzoeken gebaseerd op een genderthema en de artikelen 15 en 16 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker hekelt dat de voorwaarden die in de voormelde rechtsbepalingen en richtsnoeren worden geschetst *in casu* niet werden voldaan. De *protection officer* schetste immers op geen enkel ogenblik een geruststellend kader om te benadrukken dat noch hijzelf, noch de tolk er waren om hem te beoordelen, doch nam verzoeker naar eigen zeggen zowel op basis van verbale als non-verbale uitdrukkingen het onbehagen van de *protection officer* waar, hetgeen zijn advocaat ook benadrukte op het einde van het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker slaagt er met het voormeld betoog in het verzoekschrift echter niet in om aan te tonen dat er bijzondere procedurele steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Verzoeker meent dat hij zijn asielrelaas in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, niet of onvoldoende op een samenhangende en coherente wijze uiteen kon zetten. Verzoeker laat echter na om in het verzoekschrift verdere concrete duiding te verstrekken. Hij beperkt er zich toe in het algemeen te verwijzen naar het vermeende gebrek aan opleiding van de *protection officer* en de tolk en de bewering dat het persoonlijk onderhoud niet was afgestemd op zijn profiel.

In dit verband merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat alle persoonlijke onderhoudsopnames op normale wijze plaatsvonden. Er blijken geen communicatieproblemen, misverstanden of onbehagen met betrekking tot de uitwisseling tussen verzoeker en de *protection officer*, of tussen verzoeker en de tolk. Verzoeker heeft ook tijdens of na het persoonlijk onderhoud zelf geen opmerkingen gemaakt met betrekking tot het verloop van het onderhoud en de uitwisseling tussen hemzelf, de *protection officer* en/of de tolk. Zijn advocaat liet op het einde van het persoonlijk onderhoud als volgt optekenen: "(...) Daarnaast weet ik niet of u een speciale vorming heeft gevolgd ten aanzien van LGBT verzoekers, maar ik heb het gevoel dat u niet altijd comfortabel was wanneer u vragen moest stellen over zijn homoseksualiteit. Als het moeilijk was voor u om het goede woord te vinden om de vraag te stellen, dan kan ik mij inbeelden dat het voor mijnheer die Afghaan is zeker niet gemakkelijk is om over zijn emoties te praten. Ik denk dat we echt rekening moeten houden met de Afghaanse culturele context, dat ze niet gewoon zijn om over emotie in het algemeen te praten. Maar ik heb wel het gevoel dat hij voldoende informatie gaf over H.(...) en zijn relatie. Ik weet niet of de besefwording voldoende was, maar het was misschien omwille van de culturele context." (administratief dossier, CGVS, p. 18, eigen onderlijning). De Raad stelt vast dat hieruit niet kan blijken dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud (communicatie)problemen zouden hebben voorgedaan. Integendeel blijkt verzoekers advocaat te erkennen dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielrelaas uiteen te zetten en wijt zijn advocaat

eventuele hiaten in verzoekers verklaringen niet aan slechte omstandigheden tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad merkt in dit verband nog op dat de commissaris-generaal ter terechtzitting aangeeft dat elke *protection officer* een gender-gerelateerde basisopleiding krijgt.

Voorts dient opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn beweerd homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer*, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, van bij aanvang van het onderhoud wel degelijk de vertrouwelijkheid van het gesprek onderstreepte, de rol van zowel hemzelf als de tolk uiteenzette en het verloop van de procedure schetste (administratief dossier, CGVS, p. 2 en 18). Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt nog dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerd homoseksualiteit in de context van de homofobe Afghaanse samenleving (administratief dossier, CGVS, p. 5-14). In zoverre verzoeker in het verzoekschrift hekelt dat de gestelde vragen niet afgestemd waren op zijn profiel, merkt de Raad nog op dat verzoeker noch zijn advocaat doorheen het persoonlijk onderhoud opmerkingen maakten met betrekking tot de vraagstelling. Op het einde werd hen uitdrukkelijk de kans geboden iets toe te voegen en de advocaat heeft toen meegedeeld wat hierboven geciteerd wordt. Zoals reeds gesteld, blijken hieruit geen communicatieproblemen.

Waar verzoeker nog verwijst naar de nota's van verzoekers advocaat met betrekking tot zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS (verzoekschrift, stuk 4), merkt de Raad op dat het de taak is van een advocaat om de belangen van zijn cliënt te behartigen, waardoor deze nota's niet zonder meer een objectieve bron uitmaken. Bij gebrek aan volledige objectiviteit zijn deze nota's dus niet van die aard dat zij de vaststellingen van de commissaris-generaal kunnen weerleggen. Deze vaststellingen zijn immers gesteund op het persoonlijk onderhoud dat is opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit biedt. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit het enkele feit dat de *protection officer* voor een vraag even moest zoeken naar de juiste formulering ervan (zoals het geval zou zijn geweest voor één vraag volgens de nota's van verzoekers advocaat) niet kan blijken dat de *protection officer* ongemakkelijk, niet onderlegd of niet objectief zou zijn geweest tijdens het persoonlijk onderhoud. Gezien voormelde vaststelling meent de Raad dan ook dat de vermeende problemen tijdens het persoonlijk onderhoud die verzoeker opwerpt in zijn verzoekschrift geen verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat er bijzondere procedurele steunmaatregelen hadden moeten worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker voert aan bij terugkeer naar Afghanistan te vrezen te worden vervolgd omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn vader voor Hazrat Ali enerzijds en omwille van zijn homoseksuele geaardheid anderzijds.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.2.1. Verzoeker voert aan dat zijn vader als mujahid onder Hazrat Ali in Tora Bora vocht tijdens de oorlog tegen de taliban voor 2001. Nadat de Afghaanse Islamitische Republiek werd uitgeroepen, zouden verzoekers vader en H.(...) M.(...) voor Hazrat Ali (die parlementariër werd) zijn blijven werken, met wie ze een zeer hechte vriendschappelijke band hadden. Samen met Hazrat Ali pleegden ze vele wrede daden (administratief dossier, CGVS, p. 14-15).

De Raad merkt met de commissaris-generaal op dat de werkzaamheden van verzoekers vader tijdens de oorlog tegen de taliban voor 2001 onder Hazrat Ali op zich niet worden betwist. Wel maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn vader nadien nog voor Hazrat Ali werkte en met hem een hechte vriendschapsband onderhield. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (a) verzoeker geen enkele concrete informatie kan geven over het takenpakket van zijn vader, (b) de verklaring dat het de Afghaanse traditie is om geen vragen te stellen aan de vader en om geen informatie te geven aan de kinderen niet kan overtuigen omdat het beroep van verzoekers vader cruciaal is in zijn asielrelaas, (c) het

zeer opmerkelijk is dat verzoeker wél documenten kan voorleggen van zijn vaders dienst als mujahid tijdens de eerste bestuursperiode van de taliban, maar geen enkel recent document kan voorleggen.

Aangaande verzoekers beperkte verklaringen over het takenpakket en de werkzaamheden van zijn vader voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat de verwachtingen van de commissaris-generaal onredelijk waren, dat de *protection officer* hem zeer weinig vragen heeft gesteld over Hazrat Ali als persoon, dat hij bovendien vanaf het begin van zijn reis van zijn vader is gescheiden en dat uit zijn verklaringen blijkt dat zijn vader betrokken is geweest bij ernstige daden waarover thuis niet werd gesproken zodat zijn beperkte kennis valt te begrijpen. De Raad onderstreept dat verzoeker in België internationale bescherming aanvraagt onder meer omwille van de werkzaamheden van zijn vader voor Hazrat Ali na de eerste oorlog tegen de taliban, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich hieromtrent goed zou informeren, *quod non*. Voorts dient te worden herhaald dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te “sturen”. Verzoeker noch zijn advocaat maakten doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook niet ernstig om in dit verzoekschrift te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element uit verzoekers relaas. Dit is een *post factum*-bewering, die tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing. Verder dient vastgesteld dat de informatie die verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt omtrent de persoon van Hazrat Ali, gegevens die eenvoudig door overdracht via derden of (pers)artikels kunnen zijn vergaard, geenszins de ongeloofwaardigheid van zijn bewering als zou zijn vader voor Hazrat Ali hebben gewerkt tot aan de machtsovername door de taliban in augustus 2021 kunnen ombuigen.

Met betrekking tot het gebrek aan meer recent bewijsmateriaal merkt verzoeker in voorliggend verzoekschrift op dat er omwille van veiligheidsredenen geen recentere foto's zijn van Hazrat Ali samen met zijn vader. De Raad kan na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat dit een *post factum*-verklaring is die geen steun vindt in zijn verklaringen. Deze uitleg is duidelijk na reflectie tot stand gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Hiermee doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing in dit verband.

In het verzoekschrift uit verzoeker kritiek op het feit dat het CGVS geen onderzoek heeft gedaan naar de persoon van Hazrat Ali en dat het algemeen geweten is dat zijn vader voor hem heeft gewerkt. In dit verband wordt opgemerkt dat er geen enkele bepaling of beginsel bestaat die of dat de commissaris-generaal verplicht om de verzoeker om internationale bescherming bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te verkrijgen en de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker om internationale bescherming zelf op te vullen. In dit verband kan worden vastgesteld dat verzoeker zelf geen enkele foto neerlegt van zijn vader met Hazrat Ali, hetgeen de voorgehouden tewerkstelling en voorgehouden “broederlijke” band dan ook ondermijnt.

In zoverre verzoeker verwijst naar het rapport EASO “*Country Guidance*” van januari 2023 en het risicoprofiel dat (familieleden van) personen die gelieerd waren aan het voormalige regime, dient te worden opgemerkt dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op verzoekers persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hiertoe, gelet op het voorgaande en de motieven van de bestreden beslissing, in gebreke.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus op dienstige wijze worden weerlegd, blijft de voormelde pertinente en uitgebreide motivering onverminderd overeind, wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.5.2.2. Verzoeker verklaart dat hij aangetrokken is tot mannen en in Afghanistan een relatie had met een jongen uit de madrassa, met name H. Hierop zouden verzoeker en H. in de madrassa zijn betrappt door een bewaker toen zij een seksueel contact hadden.

Vooreerst wordt in dit verband het volgende opgemerkt.

Het Hof van Justitie heeft gesteld dat homoseksuelen een sociale groep vormen wanneer ze voldoen aan de twee cumulatieve voorwaarden die daartoe worden gesteld. Ten eerste moeten de leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven. Ten tweede moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12).

Blijkens de bestreden beslissing wordt er evenwel geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden seksuele gerichtheid, met name zijn homoseksuele geaardheid. Een aangevoerde homoseksuele geaardheid kan slechts aannemelijk worden geacht wanneer de verzoeker om internationale bescherming blijkt geeft van een diepgaande emotionele, affectieve en seksuele aantrekking tot personen van hetzelfde geslacht (UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, nr. 8). Waar verzoeker zou menen dat het feit dat een geaardheid zich enkel heeft ontplooid op seksueel gebied, voldoende is om te behoren tot een groep van mensen met een homoseksuele geaardheid, benadrukt de Raad dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen seksuele praktijken, seksuele gerichtheid en genderidentiteit (*ibidem*, pt. 8-11). Aangezien een seksuele praktijk niet noodzakelijk samenvalt met een seksuele gerichtheid, maakt het louter onderhouden van seksuele contacten met mannen op zich nog geen homoseksuele geaardheid aannemelijk. Een seksuele gerichtheid is immers niet enkel seksueel gedrag, maar heeft ook betrekking op emoties en affectie (EASO, *Judicial Analysis: Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System*, 2018, p. 179). Van een verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij in zijn verklaringen meer doet dan enkel seksuele praktijken toe te lichten. Aldus moet nader worden onderzocht of verzoekers voorgehouden seksuele gerichtheid op personen van hetzelfde geslacht geloofwaardig is. Hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, komt het aan de verzoeker om internationale bescherming toe om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) moeten worden gezien in het licht van het al dan niet homofob karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is. De verklaringen die een verzoeker om internationale bescherming over zijn seksuele gerichtheid heeft afgelegd, vormen het uitgangspunt in de procedure van het onderzoek van de feiten en omstandigheden zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, te meer wanneer de verzoeker geen bewijskrachtige elementen kan verschaffen aangaande zijn gerichtheid en/of wanneer er een gebrek is aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst. Daarbij moeten stereotiepe opvattingen over homoseksuelen worden vermeden. Bijgevolg kan worden verwacht dat verzoeker doorleefde verklaringen aflegt over zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van zijn homoseksualiteit, wat dit voor hem en zijn omgeving heeft betekend, wat de situatie is voor homoseksuelen in zijn land van herkomst en hoe zijn ervaringen, volgens zijn relaas, in het algemene beeld passen. Dit geldt nog meer als de verzoeker afkomstig is uit een land waar homoseksualiteit maatschappelijk onaanvaardbaar of strafbaar is gesteld. In die situatie is het de vraag of en hoe de verzoeker zich daaraan heeft aangepast en hoe hij dit heeft beleefd. De commissaris-generaal, en bijgevolg de Raad, mag van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Van een verzoeker om internationale bescherming die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit mag dan ook een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas worden verwacht (UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, nr. 62-66 en UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 35-36; HvJ 25 januari 2018, C-473/16, pt. 28; HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C148/13 tot en met C-150/13, pt. 49, 62).

Er kan evenwel geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden geaardheid om volgende redenen.

Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden overwogen als volgt:

“Met betrekking tot uw seksuele oriëntatie: uw verklaringen over de ontdekking of bewustwording van uw seksuele geaardheid overtuigen niet. Ten eerste valt een tegenstrijdigheid op over het moment van de bewustwording. Vooreerst bent u niet in staat coherente verklaringen af te leggen over de context waarin u zich realiseerde dat u zich aangetrokken voelt tot mannen: “Wanneer die jongen vrienden werd met mij, en we bezienswaardigheden bezochten, op dat moment realiseerde ik dat ik van mannen hield.” U later gevraagd of u elkaar zag buiten de madrassa voordat u hem vertelde over uw gevoelens, verklaart u: “Nee, we waren enkel bekend van elkaar in de madrassa, we groetten elkaar daar.” U later opnieuw gevraagd waar u was wanneer u voor het eerst doorhad dat u van die jongen hield, verklaart u: “Ik was in de madrassa.” De tijdlijn en plaats komen dus niet overeen. U verklaart eerst dat de bewustwording gebeurde tijdens het bezoeken van bezienswaardigheden, maar later verklaart u dat u elkaar nooit zag buiten de madrassa vóórdat u hem vertelde dat u van hem hield. Gezien u dus zei dat u van hem hield, zou de bewustwording van uw seksuele oriëntatie gebeurd zijn vóór dat u met hem bezienswaardigheden bezocht (CGVS, p. 5-6). Daarnaast verklaart u eerst dat u zich uw emoties realiseerde ongeveer 2 maanden voor de machtsovername. Daarna verklaart u echter dat de jongeren uit de regio van de madrassa waar u naar toe ging wisten dat u een relatie had met die jongen en u ook waarschuwden dat mensen het wisten. U verklaart: “Het was ongeveer 3 à 4 maanden voor de machtsovername. Ze zeiden het soms, soms maakten ze er

grapjes over.” Het valt dus op dat u initieel zegt dat uw bewustwording dateert van 2 maanden voor de machtsovername. Vervolgens verklaart u dat 3 à 4 maanden voor de machtsovername mensen al wisten dat u een relatie had met die jongen. (CGVS, p. 6, 9).

Het valt dus op dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn met betrekking tot de plaats én het moment van de bewustwording van uw verklaarde seksuele oriëntatie. Gezien deze elementen de basis vormen voor uw verklaringen over uw seksuele oriëntatie, en deze tegenstrijdigheden zeer significant zijn, doet dit dus in grote mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”

Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift aan dat hij nooit heeft willen aangeven dat hij verliefd “was geweest” op H. in de madrassa. Hij vatte de vraag op als de vraag hoe hij de jongeman leerde kennen. Verzoeker verduidelijkt dat het in de madrassa gewoon een kwestie van de gebruikelijke begroetingen betrof. Pas tijdens de “sightseeingsessies” ervoer verzoeker naar eigen zeggen gevoelens en maakte hij deze vervolgens bekend in de madrassa. Verzoeker besluit dat er geen sprake is van tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, doch slechts een verhaal in verschillende fasen. De Raad stelt na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud vast dat verzoeker wel degelijk zijn verklaringen doorheen het onderhoud bijstelt met betrekking tot het ogenblik waarop hij zijn gevoelens voor mannen ontdekte. Immers, waar hij initieel aangeeft dat hij zich zijn gevoelens voor het eerst realiseerde tijdens een “sightseeingsessie” met H. (administratief dossier, CGVS, p. 5), verklaart hij vervolgens dat zijn gevoelens startten in de madrassa en hij slechts voor het eerst met H. praatte tijdens een pauze in de madrassa. Verzoeker geeft zelfs uitdrukkelijk tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat hij H. enkel tijdens de madrassa zag (administratief dossier, CGVS, p. 6). Door in het verzoekschrift deze vastgestelde tegenstrijdigheden louter te ontkennen, slaagt verzoeker er dan ook niet in om deze incoherenties in zijn verklaringen te herstellen.

Verzoeker beargumenteert voorts dat er aanvankelijk perceptieproblemen ontstonden tussen de *protection officer* en de tolk met betrekking tot het begrip “socialisering” en dat het dus duidelijk moeilijk was voor de tolk om de nuance over te brengen tussen het moment waarop vriendelijk groeten kon evolueren naar contact of een bepaalde vorm van flirten. Verzoeker toont hiermee niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen/misverstanden tijdens het persoonlijk onderhoud die het geheel van de voormelde tegenstrijdigheden, incoherenties en onlogische verklaringen zouden kunnen verklaren. Hij toont hiermee evenmin aan dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothekeerd zou zijn. Het enkele feit dat de *protection officer* verduidelijking vraagt wat verzoeker precies bedoelt met “socialiseren” en de tolk vervolgens preciseert waarop verzoeker duidt wanneer hij spreekt over “socialiseren” (administratief dossier, CGVS, p. 11), duidt er net op dat dit begrip en de perceptie ervan door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk werden scherp gesteld. Hoe dan ook kan dit vermeende perceptieverschil de vastgestelde incoherenties over of verzoeker H. al dan niet buiten de madrassa zag, verklaren of weerleggen.

Aangaande de uiteenlopende verklaringen omtrent de chronologie waarbinnen zijn bewustwording en zijn problemen zich zouden hebben gesitueerd ten aanzien van de machtsovername door de taliban, voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat hij niet weet of hij zich zelf vergiste of dat de tolk een fout maakte. De Raad leest evenwel in dezelfde zin in het verzoekschrift dat verzoekers advocaat eveneens noteerde dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij zich twee maanden voor de machtsovername bewust zou zijn geworden van zijn gevoelens, zodat bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat deze incoherentie in zijn verklaringen kan worden toegeschreven aan een fout of vergissing door de tolk. De Raad wijst erop dat de vastgestelde tegenstrijdigheid geen betrekking heeft op details, doch op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeker mag dus worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek. Waar verzoeker in dit verband in het verzoekschrift beargumenteert dat hij zich zeven maanden voor de machtsovername bewust werd van zijn gevoelens voor H., kan de Raad slechts vaststellen dat hij zich bedient van een *post factum*-bewering die geen steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS en die aldus duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Met dit verweer doet verzoeker geen afbreuk aan de voormelde pertinente incoherenties in zijn verklaringen.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar de moeilijke context en omstandigheden tijdens het persoonlijk onderhoud om de vaststellingen die in de bestreden beslissing gedaan worden te verklaren, kan dienstig worden verwezen naar de vaststellingen in punt 2.3.4.

Verder overweegt de commissaris-generaal terecht dat verzoekers verklaringen aangaande zijn gewaarwording van zijn seksuele oriëntatie binnen de context van de Afghaanse, conservatieve samenleving vaag, niet-doorleefd en niet-aannemelijk zijn. In dit verband staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Ten tweede zijn uw verklaringen over wat u aantrok in deze jongen en de gewaarwording van uw seksuele oriëntatie binnen de context van de Afghaanse conservatieve samenleving vaag en zeer oppervlakkig. U verschillende keren gevraagd wat er u aantrok in H.(...), komt u niet verder dan: “Tussen de jongens in de madrassa was hij mooi en ik had gevoelens voor hem. Wanneer ik wist dat ik gevoelens voor hem had, wist ik dat ik van hem hield.”; (om meer specifieke informatie gevraagd) “Wanneer hij kwam gedroeg hij zich goed, hij was een gentleman. Ik hield teveel van hem, ik kon niet zonder hem. Wanneer ik gepakt werd met hem en ik naar huis ging. Gedurende 2 dagen was ik te triestig.”; en “Wanneer ik het doorhad dat ik van hem hield, realiseerde ik dat ik van hem hield van mijn hart. In mijn gedachten dacht ik: als ik naar die jongen kijk, krijg ik gevoelens van geluk.” (CGVS, p. 7, 12). Van iemand die plóts doorheeft dat hij zich aangetrokken voelt tot mannen in de Afghaanse context, kan er toch verwacht worden dat u op een zeer persoonlijke én doorleefde manier zou kunnen vertellen over wat u aantrok in hem en wat dit deed met u. Dat u niet verder komt dan een aantal toch wel zeer oppervlakkige verklaringen overtuigt dan ook geenszins.

U dan gevraagd naar uw seksuele oriëntatie in de Afghaanse samenleving en in kader van uw religie (u verklaart dat u soenniet bent), verklaart u: “Ik leefde mijn leven daar, ik was geïnteresseerd in dat. Ik was geïnteresseerd in jongens, met H.(...) had ik een relatie, daarnaast was ik geïnteresseerd in dat. Als iemand iets zou willen doen toen of nu met mij, ik zou het doen.”; en “In Afghanistan, 10% is geïnteresseerd in jongens en doen toch hun gebeden. Ik deed mijn gebeden etc. en daarnaast was ik geïnteresseerd in jongens. Ik deed gewoon beide. Ik was gelovig met mijn religie, en ik had ook een relatie met H.(...). Ik dacht dat ik heel mijn leven die relatie ging houden. Ik hield van mannen, maar ik wou niet andere dingen doen met andere jongens.”; (u gevraagd over het dubbelleven) “Ja, ik leefde mijn leven, ik ging naar de madrassa, ik hield hem bij mij, ik leefde gewoon mijn leven.” Uit de manier waarop u spreekt over uw verklaarde seksuele oriëntatie en de Afghaanse samenleving of uw religie, klinkt het haast alsof het de normaalste zaak is in Afghanistan en dat er geen bepaalde reflectie plaatsvond bij de bewustwording van uw verklaarde seksuele oriëntatie. Echter, u verklaarde zelf eerder dat “Ze [Afghaanse samenleving] kijken er zeer slecht naar, ze vinden het zeer slecht. Wanneer iemand met zo’n daad wordt gepakt, het maakt niet uit of de mensen ‘gewoon’ zijn, of dat het Taliban zijn. Het is echt een grote zonde. Mensen zoals dat worden gestenigd.”; en “Eerlijk gezegd. Alle mensen vinden dat slecht, het maakt niet uit. Moeder, vader, een ander familielid... het is hetzelfde.” (CGVS, p. 3, 7, 14). Van iemand die in een gezin en samenleving opgroeit waarbij homoseksualiteit als zo’n zonde en taboe wordt gezien, kan er toch verwacht worden gedetailleerdere informatie te kunnen geven over de bewustwording van diens seksuele oriëntatie en de consequenties binnen de Afghaanse context. Dat u vervolgens verklaart dat u dit plots doorhad en dat u “gewoon beide” deed, alsof het de normaalste zaak in Afghanistan is, overtuigt dan ook geenszins.”

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat zijn verklaringen geenszins oppervlakkig zijn, doch wel dat de motivering van de bestreden beslissing in die zin kan worden gekwalificeerd. Verzoeker vraagt zich af wat hij nog meer had moeten uiteenzetten en benadrukt dat jonge Afghanen wordt aangeleerd om hun gevoelens en emoties niet te uiten. Hij benadrukt dat hij zo goed als mogelijk aan een moslimtolk en aan een Europese blanke *protection officer* zou hebben uitgelegd wat zijn religie voor hem betekende en hoe hij die in vrede met zijn seksuele geaardheid zou willen kunnen beleven. Verzoeker hekelt dat het bijgevolg het CGVS is dat bevooroordeeld is en geen culturele gevoeligheid aan de dag legt.

De Raad benadrukt in dezen dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het minimaliseren, bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, wat geen dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij geen afbreuk doet aan de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing.

De Raad merkt voorts op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of hij in Afghanistan in de situatie verkeerde waarbij hij in een gearrangeerd huwelijk zit of waarbij er reeds sinds lange tijd een geplande verlovings bestaat. Verzoeker antwoordt hier bevestigend op en geeft aan dat zijn ouders de hand vroegen van een meisje in hun dorp en dat hij na zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken via zijn moeder vernam *“dat er een meisje was, dat ze die naam voor mij en dat die op mijn naam nu staat”*. Gevraagd hoe verzoeker dan de toekomst ziet in de context van dat meisje, antwoordt verzoeker dat hij hier asiel aanvraag en wacht op documenten. Hij vervolgt: *“Als ik hier asiel krijg, laat ik die vrouw naar hier overkomen en kan ik mijn leven hier starten.”* (administratief dossier, CGVS, p. 11, eigen onderlijnen). Dat verzoeker verklaart dat hij zijn vrouw uit een (gepland) gearrangeerd huwelijk zou laten overkomen naar België om vervolgens zijn leven hier te beginnen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden geaardheid en zijn daaruit voorgehouden vrees voor vervolging. De Raad voegt hier nog aan toe dat verzoeker op deze manier zelf aangeeft alleszins niet tot een bepaalde sociale groep (van homoseksuelen) te

behoren, gezien hij zelf aangeeft dat hij zijn vermeende homoseksuele geaardheid zou opgeven om zijn verloofde (een vrouw) naar hier te laten komen. Er kan dus niet vastgesteld worden dat dit iets is wat dermate fundamenteel is voor verzoekers identiteit of morele integriteit dat niet mag worden geëist dat hij dit zou opgeven.

Tot slot kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden relatie met H. In dit verband overweegt de commissaris-generaal terecht als volgt:

“Ten eerste wordt opgemerkt dat u over H.(...) enkel vage verklaringen geeft en dat u weinig weet over hem. U gevraagd H.(...) te beschrijven, komt u niet verder dan: “Hij was een goede jongen, hij ging ook naar school, hij was in de 9de of 10de graad. Hij ging naar de madrassa, we werden daar vrienden. Ik bracht hem naar mijn huis, hij “socialisde” daar met mij, maar in zijn huis ging ik nooit.”; “Hij was goed, wat korter dan mij, een prachtig gezicht.”; en “Hij was een goede persoon, vriendelijk, hij was in een relatie met mij. We gingen samen bezienswaardigheden bezoeken, samen stappen.” U nog gevraagd over H.(...), verklaart u: “H.(...) leefde in Majbu Rabat. Ik leerde hem kennen in de madrassa.”; en “Ik had niet meer informatie over hem of zijn vader, maar hij leefde daar. Hij leefde onder Chara’i.” (CGVS, p. 9-10). U gevraagd of u over de toekomst sprak met H.(...), verklaart u: “Nee, we praten niet over de toekomst, we dachten enkel dat onze vriendschap lange tijd zou blijven, dat ook als we ouder zouden zijn nog altijd vrienden zouden zijn. We praatten nooit over de situatie, dat de machtsovername zou gebeuren en dat de dingen zo zouden verslechteren.” Op geen enkel moment geeft u verklaringen waaruit duidelijk is dat u H.(...) kent op een dieper niveau. Immers, er kan toch verwacht worden dat u veel meer informatie heeft over een persoon van wie u verklaart: “[...] Ik hield teveel van hem, ik kon niet zonder hem. [...]” (CGVS, p. 9-10, 12). Dat u niet verder komt dan de meest summiere informatie over de zogezegde liefde van uw leven, is dan ook niet geloofwaardig.

Ten tweede is het begin van uw relatie ook niet geloofwaardig. U verklaart dat u doorhad dat die jongen u graag had omdat hij u groette, de hand schudde en met u praatte. U verklaart daarna dat u – voordat u hem zei dat u hem liefhad – nooit over persoonlijke zaken met hem sprak, en dat de enige onderwerpen waar jullie het over hadden, de onderwerpen van de madrassa waren. In die context is het helemaal ongeloofwaardig dat u uit deze “tekenen” zou concluderen dat die jongen ook in een relatie met u geïnteresseerd zou zijn. Dat u dan verklaart dat u hem in de madrassa gewoon zei: “Ik zei dat ik hem graag had, hij glimlachte en zei dat het geen probleem was. Dan startte onze vriendschap.” U bevestigt daarna dat u ervoor niets anders zei (CGVS, p. 6, 10-11). Dat u met zo weinig informatie over zijn gevoelens het risico verklaart te hebben genomen om hem zoiets serieus te zeggen, in de madrassa ook nog eens, overtuigt dan ook geenszins. Immers, er kan toch vanuit gegaan worden dat u – omwille van het risico van het onderwerp in de Afghaanse context – veel meer informatie zou verzamelen over H.(...) voordat u het risico zou nemen hem aan te spreken over uw gevoelens. Dat u verklaart zomaar te zeggen dat u hem liefhad, is dan ook helemaal niet geloofwaardig.

Ten derde wordt opgemerkt dat u verklaart dat de jongens en mensen in Majbu Rabat (het dorp van de madrassa) op de hoogte waren van uw verklaarde relatie met H.(...). “Sommige mensen wisten over ons, anderen niet. Maar omdat mijn vader met Hazrat Ali werkte, daarom zei niemand iets tegen ons.”; “De jongens errond wisten ervan. De jongens van de regio, waar ik naar de madrassa ging.” U gevraagd of nog mensen ervan op de hoogte waren buiten Majbu Rabat, verklaart u: “Enkel de mensen van Majbu Rabat wisten het. [...]” U dan gevraagd of mensen in Chara’i ervan wisten, verklaart u: “Ja, sommige jongens vermoedden het. Maar mijn familieleden en burens wisten er niet van.” (CGVS, p. 5, 8-9). U verklaart met andere woorden dat vele mensen van uw relatie met een andere jongen op de hoogte waren. Als reden waarom niemand iets zei verwijst u naar het feit dat uw vader voor Hazrat Ali werkte, en dat niemand iets durfde te vertellen. Gezien het in de eerste plaats al ongeloofwaardig werd bevonden dat uw vader toen nog onder Hazrat Ali werkte en hem heel na stond (zie supra, eerste element), kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u, desondanks dat vele mensen op de hoogte waren, maar u – de Afghaanse context in gedachten houdend – omwille daarvan nooit problemen heeft gekend. Dat u dus verklaart dat vele personen van uw relatie op de hoogte waren (of het vermoedden), overtuigt dan ook geenszins. Immers, indien vele personen op de hoogte waren van uw relatie, kan er toch verwacht worden – in de Afghaanse context – dat u daar op de een of andere manier een minimum van last van zou ondervinden. Uw verklaringen over uw relatie zijn dan ook niet geloofwaardig.

Ten slotte zijn uw verklaringen over de seksuele betrekkingen die u met H.(...) had, en die vervolgens hebben geleid tot uw vertrek uit de madrassa en Afghanistan evenmin geloofwaardig. U gevraagd of u voorzorgsmaatregelen nam, verklaart u: “Wanneer we dingen wouden doen, dan deden we het in een zeer geheime plaats en waren we zeer voorzichtig.” Dat u dan verklaart dat u seks had met een jongen in de toiletten van de madrassa, de religieuze school, wijst toch op een gedrag dat daar helemaal tegenovergesteld aan is. U gevraagd waarom de madrassa, verklaart u: “De madrassa was gedaan, alle mensen waren weg, de toiletten waren leeg. Omdat we het gewoon waren om seks te hebben de hele tijd, dachten we, ok we doen het hier ook.” (CGVS, p. 8, 13). Deze verklaringen voldoen niet om uw geloofwaardigheid recht te zetten. Immers, er kan toch verwacht worden dat, gezien de ernst van de situatie en de mening en straffen voor homoseksualiteit in de Afghaanse samenleving, de madrassa wel één van de laatste plekken zou zijn waar u seks zou hebben met een andere jongen. Dat u enerzijds verklaart voorzichtig te zijn en op zeer

geheime plaatsen seks te hebben doch dan anderzijds plots een paar dagen voor de machtsovername seks heeft in de madrassa, waar ook nog eens een bewaker verblijft, is dan ook helemaal niet geloofwaardig.”

Met betrekking tot zijn verklaringen aangaande H. als persoon verwijt verzoeker in voorliggend verzoekschrift het CGVS dat het niet duidelijk is waarvan hij precies wordt beschuldigd en hij niet begrijpt welke informatie hij meer had moeten geven. Hij benadrukt nog dat hij zelf onrechtstreeks uitlegt dat hij niet uitsluit dat H. in hem geïnteresseerd was omwille van zijn gunstige financiële situatie. Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat er in Afghanistan geen toekomst is voor koppels van hetzelfde geslacht.

De Raad meent dat, zelfs zo zou worden aangenomen dat H. in verzoeker interesse had omwille van financiële motieven, het niet aannemelijk blijft dat verzoeker – die verklaart diepgaande gevoelens te hebben ontwikkeld voor H., hierdoor zijn geaardheid zou hebben ontdekt en met hem een relatie te hebben gehad – geen enkele diepgaande informatie kan geven over de persoon van H. en blijft steken in oppervlakkige verklaringen.

Verzoeker benadrukt verder in het verzoekschrift dat het werk van zijn vader ervoor zorgde dat zijn relatie met H. niet ter ore kwam van zijn familieleden. Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich met deze argumentatie beperkt tot het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, wat niet als een valabel en concreet verweer kan worden beschouwd en waarmee hij dan ook geen afbreuk kan doen aan de voormelde vaststellingen. Verder is het de Raad niet duidelijk hoe het feit dat verzoeker op geen enkel ogenblik zou hebben beseft dat de val van het regime imminent was, van invloed zou zijn geweest op de problemen die hij kende met de dorpelingen, dan wel waarom niemand van zijn familie zou zijn ingelicht over zijn voorgehouden relatie met H.

Aangaande het risico dat verzoeker en H. liepen door intieme contacten te hebben met elkaar in de toiletten van een madrassa voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat er in de homofobe context van Afghanistan geen volledig veilige plaats is en dat zij de madrassa een oplossing vonden met een (relatief) laag risico. Verzoeker vervolgt dat zij pech hadden dat er toen een bewaker kwam die het verdacht vond dat de deur op slot was. De Raad stelt na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud vast dat verzoeker zich in dit verband opnieuw bedient van *post factum*-verklaringen die geen steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker verklaart immers bij het CGVS dat zij seksuele betrekkingen hadden “*in verschillende plaatsen*” en dat ze “*het gewoon waren om seks te hebben de hele tijd*” waardoor zij gewoon dachten om het ook in de toiletten te doen in de madrassa (administratief dossier, CGVS, p. 13). De Raad onderstreept evenwel dat het niet aannemelijk is dat verzoeker en H. in de homofobe context van de Afgaanse samenleving – zoals hij deze ook zelf beschrijft in het verzoekschrift en tijdens zijn persoonlijk onderhoud – een dermate risico zouden hebben gelopen en op een dusdanig kennelijk lichtzinnige wijze zouden hebben besloten om intieme contacten te onderhouden op de madrassa.

Gelet op het voorgaande kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid en bijgevolg evenmin aan de vrees die hij hierdoor zou vrezen te lopen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

2.3.5.3. Verzoeker wijst in het verzoekschrift op zijn situatie als ‘verwesterde’ Afgaan na de machtsovername door de taliban.

2.3.5.3.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, *Migracijos departamentas*, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip ‘politieke overtuiging’ vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze

wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “*enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land*” (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), pt. 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “*dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald*” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

2.3.5.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, August 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden

door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van

Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

2.3.5.3.3. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert en leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Hij meent dat zijn reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België sinds anderhalf jaar, een duidelijke impact op hem hebben nagelaten waardoor hij het onmogelijk acht “*om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie en niet op vrije wil*”.

De Raad benadrukt vooreerst dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels anderhalf jaar in België verblijft niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Voorts is de Raad van oordeel dat de omstandigheden dat verzoeker intussen een andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert – beweringen die hij overigens niet staft of verder uitwerkt – niet aantonen dat bij verzoeker sprake is van verwestering of normoverschrijding. Verzoeker toont hiermee evenmin aan dat hij louter omwille van deze activiteiten zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat verzoeker tot zijn achttien jaar in Afghanistan verbleef en aldus gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat

worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoeker nog in contact staat met zijn familie in Afghanistan (administratief dossier, CGVS, p. 4).

Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift tevens aan dat hij zich gebruiken en gewoontes heeft eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan. Zo zou het voor hem zeer natuurlijk geworden zijn om te praten met vrouwen, hen vragen te stellen en hun mening te waarderen en zou hij de Europese gewoonte om elkaar aan te kijken wanneer er een gesprek wordt gevoerd hebben overgenomen. Er kan worden aangenomen dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België en tracht actief deel te nemen aan de Belgische samenleving, maar hieruit kan niet blijken dat zijn ingesteldheid en gedragingen dermate veranderd zijn onder invloed van de hier geldende regels en omgangsvormen, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan niet meer zou weten hoe zich te gedragen of dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zijn gedrag aanpast aan de thans in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, onder meer op het vlak van omgang met vrouwen. Verzoeker brengt *in casu* onvoldoende concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij zich gebruiken en gewoontes heeft eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan.

Verder maakt verzoeker niet op geloofwaardige wijze aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat betreft verzoekers betoog in het verzoekschrift over het talibandiscours, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kabul, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

2.3.5.3.4. Verzoeker voert tevens kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad wijst erop dat de kritiek die verzoeker uitoefent op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. De Raad is er zich van bewust dat de machtsvername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsvername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van de verzoekende partij, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet

anders denken. De Raad merkt in deze ook op dat de commissaris-generaal de gehanteerde landeninformatie heeft geactualiseerd, middels zijn aanvullende nota van 14 februari 2024.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient te worden onderstreept dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

2.3.5.4. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog aangaande het voordeel van de twijfel is aldus niet dienstig.

2.3.5.6. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vrees voor de taliban en omwille van zijn geaardheid, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om *subsidiare bescherming* verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel

48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar aanleiding van een rapport van NANSSEN, is er heden in Afghanistan wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de buitenlandse hulp die aan Afghanistan geboden werd, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdendeerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient nogmaals in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van

bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 14 februari 2024 neergelegde aanvullende nota. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij, in zijn regio van herkomst louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET